

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΕΛΛΦΩΝ - ΠΕΡΑΜΑ

(Συνέχεια)

Ε'

Ἀφοῦ ἡ δεσποινὶς Ἑλένη δὲ Ροσεβιέλ ἐκορέσθη θεωμένη τοῦ πρὸ τοῦ ἐξώστου τῆς ἐκτεινομένου ἀπείρου ὀρίζοντος, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀπλοῦν δωμάτιον, ὅπερ τῇ ἐχρησίμευεν ἀντὶ ἰδιαιτέρως αἰθούσης, συνεπλήρου δὲ τὴν ἐν τῇ πτέρυγι τοῦ πύργου κατοικίαν, ἣν τῇ εἶχε παραχωρήσει ὁ γέρον μαρκήσιος.

Ἐγραψεν ἐπιστολὴν, ἣν σφραγίσασα ἐπέγραψε: «Πρὸς τὴν κυρίαν δὲ Μονταμβέρ, μέγαρον Μονταμβέρ, ὁδὸς Βιλεβέκ, εἰς Παρίσιους.»

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔκρουσαν τὴν θύραν τῆς.

— Ἐμπρός, εἶπεν.

Μικρόσωμος γέρον, περιβεβλημένος ποικιλόχρουν κοιτωνίτην, φορῶν σκούφον ἐκ καστανοχρόου βελούδου, ζωηρόν, ὥσπερ ἱέρακος, ἔχων τὸ ὄμμα, εὐχαρὶς ἔτι καὶ κάτισχνος, ἐφάνη εἰς τὴν θύραν, παρατηρῶν ζωηρῶς περὶ ἑαυτόν.

Ἦτο ὁ μαρκήσιος δὲ Τανναί, ἰδιοκτῆτης τῆς ἐπαύλεως τοῦ Σεβάν, πάππος τοῦ Ὀλιβιέρου καὶ θεοῦ τῆς Ἑλένης.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Ροσεβιέλ ἠγέρθη μετὰ σπουδῆς εἰς προὔπντησιν αὐτοῦ μειδιῶσα.

— Καλὴ ἡμέρα, θεῖέ μου, εἶπε τείνουσα αὐτῷ τὸ μέτωπον.

— Καλὴ ἡμέρα, τέκνον μου, ἀπήντησεν ὁ γέρον, καλὴ ἡμέρα!

Ἐπλησίασε τὸ στόμα του, οὐ δύσκολον ἦν ν' ἀναγνωρίσῃ τις τὴν ἀρχικὴν μορφήν, εἰς τὸ ἀγνόν τῆς νεανίδος μέτωπον, οἷον εἰσπνέων τὴν εὐωδίαν τῆς ἀνθηρᾶς καὶ ἡδύας ἐκείνης νεότητος.

— Ὅποια εὐωδία, εἶπε μετὰ τῆς ἰδιαζούσης εἰς τοὺς γέροντας εὐπροσηγορίας. Λέγουσιν, ὅτι τὸ ἔαρ εἶναι ἔξω, εἰς τὰ δάση καὶ τοὺς λειμῶνας. Πόσον ἀπατώνται! τὸ ἔαρ εἶν' ἐδῶ εἰς τὴν κεφαλὴν νεαρᾶς κόρης, τῆς δεσποινίδος Ἑλένης δὲ Ροσεβιέλ, τῆς ἀνεψίᾶς μου.

— Καλέ μου θεῖε!

— Ἀλλά, ὑπέλαβεν, ἄς ὁμιλήσωμεν σπουδαίως.

— Σπουδαίως;

— Ναί, περὶ τινος ὑποθέσεως.

— Μὲ τρομάζετε!

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ ὁμιλήσωμεν. Εἶναι ἴσως ὀχληρόν, δὲν λέγω ὅχι, ἀλλ' ἐπανάγκης. Δός μοι ἓν καθίσμα, διότι ἡ συνδιάλεξις δυνατὸν νὰ εἶναι μακρά.

— Εἶναι λοιπὸν πολὺ σοβαρὰ;

— Ἄν εἶναι σοβαρὰ; Ἐχε ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ θὰ ἴδῃς.

— Τῇ ἀληθείᾳ, μὲ κάμνετε νὰ τρέμω.

— Δὲν ἐκπλήσσομαι διὰ τοῦτο, εἶπε χαριέντως ὁ γέρον· ὁ φόβος σου εἶναι δικαιολογημένος.

Καὶ ἐκκθέσθη ἐπὶ εὐρέως ἀνακλίντρον,

ὅπερ ἡ ἀνεψία του ἔφερε πλησίον τοῦ παρθύρου, ἔλαβεν ἐκ τοῦ θυλακίου του χρυσὴν ταμβακοθήκην, ἣν ἐθώπευσεν ἡδονικῶς, καὶ ἠτένισε κατὰ πρόσωπον τὴν Ἑλένην, ἥτις ἐφαίνετο ἀμνηχανοῦσα.

Προέβλεπεν ἴσως τὸ σοβαρὸν ἀντικείμενον τῆς συνδιαλέξεως.

Ἐκάθισε καὶ αὕτη εἰς ὁ μέρος καὶ πρότερον καὶ ἀνέμενε.

Δὲν δύναται τις νὰ φαντασθῇ φυσιογνωμίαν μᾶλλον εἰρῶνα καὶ στωικτὴν τῆς τοῦ μαρκησίου, εἰς τὸ ἐρρυτιδωμένον πρόσωπον τοῦ ὁποῖου οἱ ὀφθαλμοὶ ἔλαμπον ὡς δύο πυρσοὶ ἐπὶ κατεσκληκότος προσώπου.

Ὁ βίος αὐτοῦ ἦν λίαν περιπετειώδης.

Ὁ υἱὸς του, εἰς ἡλικίαν τριάνοντα ἐπτά ἐτῶν, ἐφρονεῖτο ὑπὸ τινος τῶν φίλων του ἐν θήρᾳ.

Καίτοι ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἀπεσιωπήθη, οὐχ ἦττον οὐδεὶς ἐκ τῶν περὶ τοὺς Τανναί ἐπίστευσεν, ὅτι ὑπῆρξε θῦμα ἀδεξιότητος.

Δυσκόλως ἄλλως τε ἡδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἐκ τύχης ἐπῆλθε τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο, καθόσον ὁ φονευθεὶς κόμης Ρολάνδος ἴστατο εἰς εἰκοσι μὲν βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ κυνηγοῦ καὶ ἐν ἀνοικτῇ πεδιάδι, ὁ δὲ φίλος του ἐθεωρεῖτο καὶ δικαίως ὡς ἔξοχος σκοπευτής.

Κατὰ τὸ λέγειν πολλῶν, ὁ κόμης Ρολάνδος ἦτο ἐραστής τῆς συζύγου τοῦ φίλου του.

Μετὰ τινος ἡμέρας, ἡ χήρα του ἐδηλητηριάσθη, λαβοῦσα κατὰ λάθος, ὡς ἐβεβαίουν, ἰσχυρὰν δόσιν ὀπίου, ἵνα κοιμηθῇ.

Ἔσχε τὴν μωρίαν νὰ λατρεύῃ ἀνάξιον σύζυγον.

Ἐνεκα τῶν ὑπόπτων τούτων συμβάντων, ὁ γέρον μαρκήσιος κατέστη ὁ κηδεμὼν τῶν δύο ἀνηλίκων, ὧν ὁ εἰς δὲν θὰ ἐβραδυνε νὰ ἐνηλικιωθῇ.

Ἐκαλεῖτο οὗτος Ὀλιβιέρους δὲ Τανναί-Κουλάνζ. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο υἱὸς τοῦ ἐν θήρᾳ φονευθέντος κόμητος καὶ τῆς ἐξ ἀπροσεξίας δηλητηριασθείσης κομήσεως, ἦτο ἔγγονος καὶ μόνος κληρονόμος τῶν τίτλων καὶ τῆς περιουσίας τῶν Τανναί-Κουλάνζ.

Ἐγνωρίσαμεν ἤδη τὴν ἄλλην κηδεμονομένην τοῦ μαρκησίου.

Ἦτο καὶ αὕτη ὀρφανή, ἀλλ' ἔνεκα φυσικωτέρων θανάτων.

Ὁ μὲν πατὴρ αὐτῆς βαρόνος δὲ Ροσεβιέλ, ἀρχαῖος συνταγματάρχης τῶν δραγόνων, ἀπέθανεν ἐκ τῶν συνεπειῶν τραύματος, ὅπερ ἔλαβεν ἐν Κριμαίᾳ, ἡ δὲ μητέρα τῆς ἐκ νόσου τοῦ στήθους.

Ὁ βαρὼνος καὶ ἡ σύζυγός του ἔζησαν ἐν πληρεστάτῃ ὁμονοίᾳ.

Ἐλάτρευν ἀλλήλους, δύναται τις δ' εἰπεῖν, ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτῶν Ἑλένη, ἦν ἀληθὲς τέκνον ἔρωτος.

Ὁ κόμης Ὀλιβιέρους δὲν ἠκολούθησε τὸν πάππον τοῦ ἀποχωρήσαντα εἰς τὰς ἐρήμους τοῦ Μορβάν, ἀλλ' ἄμα ἐνηλικιωθεὶς κατόικησεν εἰς τὸ κατὰ τὴν παράδοξον Μαντινιὸν μέγαρον Τανναί καὶ σπανίως μετέβαινε εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ πάππου του.

Εἶχεν ἐκ τῶν γονέων του εἰσόδημα ἑκατὸν πενήκοντα περίπου χιλιάδων φράγκων, ὁ δὲ μαρκήσιος θὰ τῷ ἄφηνε τὸ τριπλάσιον, ἅμα τῷ θανάτῳ του.

Ἡδύνατο λοιπὸν ν' ἀπολαύσῃ πάσης τέρψεως καὶ ἡδονῆς· εἰς τοῦτο δὲ δὲν ἔλειψεν.

Ἀλαζὼν καὶ πλήρης ἐλαττωμάτων, εἰς οὐδὲν ἄλλο ἐπίστευεν εἰμὴ εἰς τὴν ἡδονήν, καὶ δι' αὐτὴν ἔζη.

Τούναντίον, ἡ ἐξαδέλφη αὐτοῦ Ἑλένη δὲ Ροσεβιέλ ἦν γλυκεῖα καὶ συμπαθής· ἡ γενναία αὐτῆς καρδιά ἐπληροῦτο εὐγενῶν αἰσθημάτων.

Μέχρι τοῦ παρελθόντος φθινοπώρου διήρχετο δέκα μῆνας τοῦ ἔτους εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Νεβέρ.

Ὡς εἴπομεν ἤδη ἦτο πλουσία. Ἀπὸ δὲ τοῦ θανάτου τῶν γονέων τῆς, ὁ μαρκήσιος ἐξοικονόμησεν ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων τῆς ἓν καὶ ἡμισυ ἑκατομμύριον.

Οὐδὲν ἄλλο ἔπραξεν εἰμὴ τὸ καθήκον του.

Ἀλλ' ἡ διὰ τὴν κηδεμονομένην του οἰκονομία αὕτη ἐξυπηρετεῖ πάσας αὐτοῦ τὰς ὁρέξεις.

Ὁ μαρκήσιος δὲ Τανναί-Κουλάνζ ἔσχε τρία διαδοχικὰ ἐλαττώματα, κατὰ τὸν μακρὸν αὐτοῦ βίον.

Τὸ πρῶτον κατεκυρίευσεν αὐτοῦ μέχρι τοῦ τεσσαρακοστοῦ ἔτους.

Εὐκόλως ἐννοεῖ πᾶς τις, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ γυναικῶν.

Τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος, ἔνεκα τῶν παρατεταμένων καταχρήσεων, ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ, τῇ συμβουλῇ τοῦ ἱατροῦ του, τῶν ἐπικινδύνων τούτων ἀπολαύσεων.

Ἀλλ' ὁ μαρκήσιος κατελήφθη τότε ὑπὸ γαστριμαργίας.

Ἐν Παρίσις ἡ πλουσιωτέρα τράπεζα ἦν ἡ τοῦ μεγάρου Τανναί. Κατέστη παρρημιώδης, ἀπορροφῶσα πάντα σχεδὸν τὰ εἰσοδήματα τοῦ οἴκου.

Τὸ ἐξηκοστὸν ἔτος ὁ στόμαχος τοῦ μαρκησίου δὲν ἀντεῖχε πλέον.

Ἐζήτησε τότε, ὅπως διέρχεται τὸν χρόνον αὐτοῦ ὡς φιλόσοφος, ἄλλην ἀπολαυσιν, ἥτις θὰ ἡδύνατο νὰ ἀντικαταστήσῃ τὰς ἄλλας. Καὶ ὡς τοιαύτην δὲν εὗρεν ἄλλην καλλιτέραν τῆς φιλαργυρίας.

Τὰ πάθος τοῦτο, τὸ ἄγνωστον αὐτῷ κατὰ τὰ δύο τρίτα τῆς ὑπάρξεώς του, κατέλαβεν αὐτόν, ὥσπερ νεαρὰ ἐρωμένη γηραιὸν ἐραστήν. Τὸ ὀγδοηκοστὸν ἔτος κατεκυρίευσεν αὐτόν. Ἐζῆ μόνον διὰ τὸν χρυσόν, ἐν τῇ λατρείᾳ τοῦ εἰδώλου του ὡς οἱ ἱερεῖς τοῦ Βουδδᾶ, οἵτινες πρηνεῖς ἐξαπλοῦνται πρὸ τοῦ θεοῦ των.

Καὶ διέρρηξε πᾶσαν μετὰ τοῦ κόσμου σχέσιν, ὡς οἱ μοναχοί, οἱ ἀποσυρόμενοι εἰς τὰ βῆθη τῶν ἐρημῶν.

Εἰς τὸ ἐν Σεβάν ἐρημητήριόν του δὲν εἶχεν ἀφορμὴν δαπανῶν.

Ὁ μέγας ἐκεῖνος πύργος ἦν σχεδὸν ἀκατοίκητος.

Μία μόνον πτέρυξ αὐτοῦ ἐχρησίμευεν ὡς κατοικία τοῦ γέροντος μαρκησίου.

Ἐκεῖ διήρχετο τὸν βίον ἐν συνδιᾳ γέ-

ροντος θαλαμηπόλου, εἰς ὃν οἱ ἄνθρωποι τῆς ὑπηρεσίας ἀμαξηλάται, μάγειροι, κηπουροὶ καὶ φύλακες ἀπέδιδον τὸν δέοντα σεβασμόν, διότι ὁ κύρ Διονύσιος ἦτο ὁ ἀληθὴς κύριος τῆς οἰκίας.

Μετὰ τὴν ἐκ τοῦ μοναστηρίου ἐξοδὸν τῆς ἡ' Ἑλένης κατώκησεν εἰς τὸ ἕτερον ἀκρον τοῦ πύργου.

Ἐβλεπε τὸν θεῖόν της μόνον κατὰ τὰς ὥρας τοῦ γεύματος.

Τὸ λοιπὸν τοῦ χρόνου εἰργάζετο ἐν συν-οδίᾳ γηραιᾶς παιδαγωγοῦ, ἀρχαίας θαλαμηπόλου τῆς μητρὸς της, τῆς Εὐγενίας Λαρουέτ, ἣτις εἶχεν ἀναθρέψει αὐτὴν καὶ τὴν συνώδευε πάντοτε, ἡ ἔτρεχεν ἔφιππος εἰς τοὺς ἀγρούς, ἀγαθὴ, πρόθυμος καὶ ἀγαπητὴ τοῖς πᾶσιν.

Ὁ μαρκήσιος, ἀφοῦ ἐκάθησεν ἀνέτως ἀπέναντι αὐτῆς, ἔλαβε βραδέως ἐκ τῆς ταμβακοθήκης του δράκα ταμβάκου, σπουδάζων τὴν ἐκφρασιν τοῦ λεπτοφυοῦς καὶ ἐπαγωγοῦ ἐκείνου προσώπου.

Ἡ φυσιογνωμία του ἐδήλου βαθεῖαν πονηρίαν.

— Ἐννοεῖς, ἤρξατο λέγων, ὅτι, ἂν λαμβάνω τὸ σοβαρὸν αὐτὸ ὕφος, μολονότι εἶμαι μὲ τὸν κοιτωνίτην καὶ τὸν σκουφον, τὸ ὅποιον μοὶ συγχωρεῖται ἔνεκα τῆς ἡλικίας μου, τὸ πράττω, διότι πρόκειται περὶ διαθήματος σπουδαιοτάτου. Μαντεύεις περὶ τίνος πρόκειται;

Ἡ Ἑλένη ἡννόει τὰ πάντα.

Ἡρυθρίασε καὶ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν σιωπῶσα.

— Ἀλλ' ἂς ὁμιλήσωμεν εἰλικρινῶς, ὑπέλαβε. Δύνασαι νὰ μοὶ ἐμπιστευθῇς τὰς σκέψεις σου, τοὺς πόθους σου καὶ τὰς ἀντιπαθείας σου. Εἶμαι κηδεμὼν σου καὶ ὡς τοιοῦτος διαχειρίζομαι τὰ συμφέροντα σου. Ἡ μήτηρ σου ἦτο θυγάτηρ τῆς ἀδελφῆς μου. Καὶ κόρη μου ἂν ἦσο δὲν θὰ ἐνδιεφερόμην περισσώτερον. Μὲ γνωρίζεις; δὲν εἶμαι τύραννος. Δὲν ἐννοῶ νὰ σὲ καταδικάσω ν' ἀποθάνῃς ἐκ πληξέως εἰς τὸ ἄθλιον αὐτὸ χωρίον. Εἶσαι εἰς ἡλικίαν γάμου, εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι σκέπτεσαι περὶ αὐτοῦ ὅχι ὀλίγον.

— Ἀλλά, θεῖέ μου...

— Μὴ εἴπῃς ὅχι. Σὲ εἰδοποιῶ ὅτι δὲν θὰ σὲ πιστεύσω.

— Ἀγαπητὴ θεῖε, σὺς ὁμνῶ...

— Μὴ ὁμνῇς; θὰ ψευστῇς!

— Ὅχι, τῇ ἀληθείᾳ.

— Ἐστω! Δὲν σκέπτεσαι περὶ γάμου; ἐγὼ ὅμως ἔχω καθήκον νὰ σκεφθῶ, καὶ εἶμαι ἄνθρωπος τοῦ καθήκοντος. Ἡ δυσκολία ἐγκρίεται εἰς τὴν εὐρεσιν συζύγου ἀρμόζοντος, ἀξίου διὰ σέ τοιοῦτος δὲν ὑπάρχει.

Ἡ Ἑλένη ὕψωσε πρὸς τὸν θεῖόν της τοὺς ὠρκίους αὐτῆς ὀφθαλμούς.

— Πιστεύετε; ἠρώτησεν.

— Εἶμαι βέβαιος, εἶπεν ὁ γέρον. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ζητῶμεν τ' ἀδύνατα. Ὅταν δὲν δύναται τις νὰ εὕρῃ τὸ καλόν, ἀρκεῖται εἰς τὸ μέτριον. Ἀλλως τε, ἡ πεῖρα μοὶ ἀπέδειξεν ὅτι πᾶσα γυνή, ὡς σὺ ὠρκία, γλυκεῖα, πλουσία εὐφύης...

— Θεῖέ μου...

— Μὴ ἀντιλέγῃς... εἶναι δημιουργὸς τῆς τύχης της. Ἀπὸ αὐτὴν ἐξαρτᾶται νὰ γοητεύσῃ, νὰ δαμάσῃ, νὰ διευθύνῃ τὸν κύριόν της... τὸν σύζυγόν της, θέλω νὰ εἴπω.

Ἡ Ἑλένη ἔκλινε σιωπῶσα τὴν κεφαλὴν.

Ὁ μαρκήσιος ἔλαβε νέαν δράκα ταμβάκου.

— Μετὰ τὸ προοίμιον τοῦτο, ὑπέλαβεν, ἔρχομαι εἰς τὸ οὐσιώδες ζήτημα. Ἐζήτησα λοιπὸν καὶ εὗρον ἓνα σύζυγον διὰ σέ. Σοὶ προλέγω, ὅτι πολὺ ἀπέχει τοῦ νὰ ἦναι τέλειος· τούναντίον, ἔχει πολλὰ μειονεκτήματα. Ἡδυνάμην νὰ εἴπω ἐλαττώματα, ἀλλ' ἡ πείρα μὲ κατέστησεν ἐπεικῆ.

— Ποῦα μειονεκτήματα ἔχει;

— Εἶναι ἐγωῖστής.

— Ἄ!

— Ὑπερβαλλόντως ἐγωῖστής. Ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶναι τοιοῦτοι. Σπάταλοι!

— Τί λέγετε!

— Ὅλοι οἱ ἄνδρες δὲν εἶναι τοιοῦτοι.

Ἐγώ, παραδείγματός χάριν, εἶμαι οἰκονόμος ὡς μύρμηξ· ὑπῆρξα ὅμως σπάταλος κατὰ τὴν νεότητά μου. Διορθοῦταί τις τοῦ χρόνου προϊόντος.

— Κατόπιν;

Ὁ γέρον συνέσφιγξε τὰ χεῖλη.

— Ἰδοῦ, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ὅτι καὶ ἡ εἰλικρίνεια εἶν' ἐπικίνδυνος.

Καὶ προσέθηκεν ὑψηλοφώνως:

— Μπᾶ! πρέπει νὰ τὰ μάθῃς ὅλα· οὐδὲν κινδυνωδέστερον καὶ ἀνοητότερον τῆς ἀγνοίας. Ἀγαπᾷ τὴν ἡδονήν, τὰς γυναικας καὶ εἶναι εἰς ἄκρον ἀκόλαστος.

— ὦ! θεῖέ μου!

— Μὴ θορυβῇσαι· ἀπὸ τοῦ ἐλαττώματος τούτου ἱσταί τις καὶ ἐντελῶς μάλιστα.

— Αὐτὰ εἶναι ὅλα;

Ὁ μαρκήσιος ἀφῆκε βαθὺν στεναγμόν.

— Ἀλλοίμονον! ὅχι.

— Τί ἔχει ἀκόμη;

— Εἶναι χαρτοπαίκτης.

— Ἄν καὶ ἀπὸ τοῦ ἐλαττώματος τούτου ἱσταί τις... ὅπως καὶ ἀπὸ τῶν ἄλλων, ὑπέλαβεν ἡ Ἑλένη εἰρωνικῶς.

— Ἰδοῦ τὸ δυστύχημα! Τὸ ἐλαττωμα τοῦτο αὐξάνει καὶ μεγεθύνεται τοῦ χρόνου προϊόντος, ἐνῶ τὰ ἄλλα ἐλαττοῦνται καὶ ἐξαλείφονται. Αὐτὸ λοιπὸν εἶναι τὸ σοβαρότερον· νομίζω ὅμως ὅτι δὲν εἶναι κώλυμα.

— Πῶς! τὸ ἐσκέφθητε, θεῖέ μου;

Ὁ μαρκήσιος ἐπλησίασε καὶ λαβὼν τὴν ἀριστερὰν χεῖρα τῆς Ἑλένης ἐθώπευσεν αὐτὴν διὰ τῶν κατίσχνων αὐτοῦ δακτύλων.

— Ὑπελόγισα ἐπὶ τῆς καρδίας σου, εἶπε πειρώμενος νὰ καταστήσῃ τρυφερὰν τὴν δηκτικὴν αὐτοῦ φωνήν· ὑπελόγισα ἐπὶ τοῦ θάρρους σου, τοῦ πνεύματός σου, τῆς ἀρετῆς σου, τὴν ὁποίαν θαυμάζω. Μαντεύεις περὶ τίνος πρόκειται;

Ἐκείνη ἀπήντησε χαμηλοφώνως:

— Πρόκειται περὶ τοῦ ἐξαδέλφου μου.

— Πράγματι, τοῦ Ὀλιβιέρου.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Ροσεβιέλ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους.

Τὸ ὠρκίον ἐκεῖνο πρόσωπον, τὸ ἔμφρον-τι, ἀφ' ἧς ἤρξατο ἡ συνδιάλεξις, κατέστη σκυθρωπόν.

Ὁ κληρονόμος τῶν Τανναί-Κουλάνζ δὲν ἐπραγματοποιεῖ τὸ ἰδανικόν της.

Ἰσως ἄλλη εἰκὼν εἶχε χαρὰχθῇ ἐν τῇ καρδίᾳ της; ἀλλ' ὁ γέρον προσεπάθει νὰ τὴν καταπείσῃ.

Κατέβαλλεν ὑστάτην προσπάθειαν.

— Θέλω νὰ σοὶ ἀναθέσω τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας, ὑπέλαβε μετ' ἐμφάσεως, τὸ μέλλον καὶ τὴν εὐημερίαν της. Δὲν πρέπει ἄλλως τε νὰ μεγαλύνωμεν τὸν κίνδυνον. Ἐπίτηδες σοὶ παρέστησα σκοτεινὴν τὴν εἰκόνα. Ἡ περιουσία σου ἔσεται ἀσφαλής. Ὁ Ὀλιβιέρους ἡνοῖξεν ὅπας εἰς τὴν πατρικὴν του περιουσίαν. Δὲν τὸ ὁμολογεῖ, ἀλλ' ἔχω τὴν ἀστυνομίαν μου. Θὰ τὰς κλείσωμεν... διὰ τῶν χρημάτων σου. Μετὰ τὸν θάνατόν μου θὰ μὲ κληρονομήσετε. Δὲν θὰ εἰσθε κακὰ. Θὰ σχηματίσετε ἐπτακοσίων μέχρις ὀκτακοσίων χιλιάδων λιβρῶν εἰσόδημα, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν τὸ μέγαρον τῶν Τανναί, ὅπερ ἔχει ἐπίσης τὴν ἀξίαν του, καὶ τὸ ὅποιον σὺς ἀφίνω. Ζητῶ νὰ ἐκτελέσῃς πράξιν θάρρους καὶ ἀφοσιώσεως, Ἑλένη μου! Ἐπικαλοῦμαι τὴν εὐγενὴ καὶ ὑπερήφανον καρδίαν σου. Εἰσαι καλὴ καὶ ὠραία. Θὰ ἀνταμειφθῇς διὰ τὴν θυσίαν σου. Ὁ Ὀλιβιέρους θὰ σὲ ἀγαπήσῃ ἢ θὰ εἶναι τέρας. Τί ἀποφασίζεις;

Ἡ δεσποινὶς δὲ Ροσεβιέλ συνωφρυνώθη.

— Ἐπιθυμεῖτε πολὺ τὸν γάμον τοῦτον, θεῖέ μου; ἠρώτησεν.

— Ὑπερβολικῶς.

— Καὶ ὁ Ὀλιβιέρους τί φρονεῖ;

— Ἡθέλησα νὰ σὲ ἐρωτήσω προτοῦ τῷ ὁμιλήσω.

Ἐκείνη ἐδίστασεν ἐπὶ στιγμὴν.

Ὁ μαρκήσιος δὲν ἐφάνη ποσῶς ταραχθεὶς.

— Ἀρνεῖσαι; εἶπεν.

— Ὅχι.

— Βασιζομαι εἰς τὰ ἀγαθὰ σου αἰσθήματα.

— Θέλω μόνον νὰ σκεφθῶ.

— Ἐπὶ πολὺ;

— Ἀπόψε θὰ ἔχετε τὴν ἀπάντησίν μου.

— Τόσον ταχέως;

— Σὺς τὸ ὑπόσχομαι.

Ὁ γέρον ἠγέρθη καὶ ἡσπασθη αὐτὴν ἐκ νέου εἰς τὸ μέτωπον.

— Ὅποια γλυκύτης, ἐπιθύρισε· ὦ νεότης!

Καὶ προσέβη βραδέως πρὸς τὴν θύραν.

— Δὲν ἔχομεν προσκεκλημένους ἀπόψε εἰς τὸ δεῖπνον, θεῖέ μου; ἠρώτησεν ἡ Ἑλένη.

— Ἀλλὰ νομίζω... ναί... τοὺς γείτονας μας τοὺς Φρομόν, τοὺς Σουβραί.

— Καὶ ὁ Ὀλιβιέρους ποῦ εἶναι, θεῖέ μου;

— Αὐτός; τῇ ἀληθείᾳ δὲν γνωρίζω ποῦ εἶναι. Τρέχει ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Σὺ θὰ τὸν διορθώσῃς!

Ἡ Ἑλένη ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμούς.

Μείνασα μόνη, ἔσχισε τὴν ἐπιστολὴν, ἣν εἶχε γράψει.

— Θὰ γράψω ἄλλην ἀπόψε, εἶπε καθ' ἑαυτὴν.

Ἀληθῶς, ὁ κόμης Ὀλιβιέρος οὐδόλως ἔμνευε πλησίον τῆς ἐξαδέλφης του.

Γνωρίζομεν ποῦ μετέβαινε συνήθως καὶ τὸν σκοπὸν τῶν ἐκδρομῶν του.

¶

Ὅταν ἡ σύζυγος τοῦ πεταλωτοῦ ἀφίκετο εἰς τὸν πύργον ἦν ἡ τετάρτη μετὰ μεσημβρίας.

Ὁ κόμης Ὀλιβιέρος περιεπάτει ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου μετὰ τοῦ πάππου του στηριζομένου εἰς τὸν βραχιόνά του.

Τὰ παράθυρα τῆς αἰθούσης ἦσαν ἀνοικτὰ καὶ οἱ ἦχοι μελωδίας τοῦ Σοῦβερ ἐπὶ κλειδοκυμβάλου ἔφθανον μέχρι τῶν περιπατητῶν.

— Σοὶ ἀρέσει ἡ νύμφη, κύριε ! ἔλεγεν ὁ γέρον.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἐποίησε κίνημα ἀδιαφορίας.

— Διατί ὄχι, ἀπάντησε. Δὲν ἔχει τις τι καλλίτερον νὰ ἐπιθυμήσῃ διὰ νόμιμον σύζυγον. Ἐπεθύμουν κόρην ὠραίου ἀναστήματος, μὲ ἀφθονον κόμην καὶ ὠραίους ὀδόντας, λευκόδερμον, εὐχρουν καὶ διακεκριμένην. Ἡ Ἑλένη ἔχει πάντα ταῦτα τὰ προσόντα. Σὰς εὐχαριστῶ, ὅτι τὴν ἀνεκαλύψατε.

— Δὲν τὸ εἶχες κατὰ νοῦν ;

— Τῇ ἀληθείᾳ, ὄχι. Ἀλλ' εἶμαι ἔτοιμος νὰ τὴν νυμφευθῶ, ὅταν θελήσετε.

Ὁ μαρκήσιος ἠτένισε πονήρως τὸν ἑγγονόν του.

— Δὲν γνωρίζω, εἶπεν, ἂν ἡ δεσποινὶς δὲ Ροσεβιέλ θὰ μὲ εὐχαριστήσῃ βραδύτερον, ὅτι τὴν συνέζευξα μετὰ σοῦ, ὅπως διακονίσω τὴν γενεάν τῶν Τανναί ;

— Καὶ διατί, ὄχι ;

— Ἀς ὁμιλήσωμεν εἰλικρινῶς ! Διηγούνται πολλὰ περὶ σοῦ.

— Καὶ τί διηγούνται ;

— Ὅτι εἶσαι διεφθαρμένος καὶ διεφθορεύς, ὅτι χαρτοπαίξεις υπερβολικά, ὅτι ἀγαπᾷς τὰ ὄργια καὶ ὅτι ἡ φρόνησις δὲν σοὶ ἔρχεται προϋούσης τῆς ἡλικίας, ὡς ἦν ἐπόμενον.

— Τί τὰ θέλετε, κύριε ; Ἀκολουθῶ τὸ παρὰδειγμα τῶν προγόνων μου, οἵτινες ἠγάπησαν πάντοτε τὰς τέρφεις καὶ τὰς ἡδονάς. Εἰς τὴν οἰκογένειάν μας καὶ αὐταὶ αἱ γυναῖκες ἔπαιζον ἀρκετὰ τὸ μέρος των. Ἐσκέπτοντο, ὅπως ὑμεῖς καὶ ἐγώ, ὅτι διὰ τὴν νεότητά δὲν εἶναι ἄλλο τι καλλίτερον τῆς ἡδονῆς. . . Ἐχῶ ἄλλως τε περιουσίαν καὶ δαπανῶ χωρὶς νὰ κατὰστρέφωμαι. Ὑποθέτω, ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖτε τίποτε περισσότερο ; εἰμι δὲ βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ εἴσθε εὐχαριστημένοι ἂν διηγόν ἄλλως τὸν βίον μου.

Καὶ πονήρως μειδιῶν προσέθηκεν :

— Ἐχῶ ἄδικον, πάππε μου ;

— Φοβοῦμαι, ὅτι δὲν θὰ διορθωθῇς.

Ἀλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ συνοικέσιον.

Ὑποθέτω, ὅτι θὰ συμμορφωθῇς.

— Μὴ ἀμφισβᾶλλετε !

— Πότε θέλεις νὰ τελεσθῶσιν οἱ γάμοι ;

— Ὅταν θελήσετε. Μετὰ δύο ἢ τρεῖς μῆνας, ἂν συναινῇ ἡ ἐξαδέλφη μου.

— Ἔστω. Αὐτὸ εἶχα νὰ σοὶ εἶπω . . .

Ἄ ! ἐλησμόνησα. Μοὶ εἶπον κάτι περὶ σοῦ.

— Τί, κύριε ;

— Ὅτι ἀπὸ τινος καιροῦ πηγαίνει συχνὰ εἰς Ἑλάφω-Πέραμα.

— Εἶναι ἀπηγορευμένον νὰ περιπατῇ κανεὶς εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ;

— Ἐκεῖ εἶναι μία ὠραία κόρη, ἥτις, ὡς ὑποθέτω, σὲ ἐλκύει.

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι, κύριε.

— Προσπάθeson. Ἡ θυγάτηρ ἐνὸς φύλακος !

— Ἡ Σολάνζη Φαρζεάς, ἴσως.

— Ναί, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, ἡ Σολάνζη Φαρζεάς.

— Λοιπόν ;

— Θὰ μὲ ὑποχρέωσῃς νὰ μὴ πολιορκῇς τὴν μικρὰν αὐτὴν διὰ πολλοὺς λόγους.

— Ποίους ;

— Ὁ πρῶτος εἶναι τὸ συμφέρον σου.

— Κατὰ τί διακινδυνεύει ;

— Δυνατὸν νὰ γεννηθῇ σκάνδαλον, καὶ ἂν τὸ μάθῃ ἡ Ἑλένη ὁ γάμος ναυαγῇ. Εἶμαι δὲ βέβαιος, ὅτι οὐδαμοῦ θὰ εὕρῃς κόρην ἄλλην ἀρμόζουσαν εἰς σέ, ὅπως ἡ ἐξαδέλφη σοῦ.

— Ἀληθῶς.

— Ἀφ' ἐτέρου, ὁ Φαρζεάς εἶναι γέρον ὑπηρέτης, τοῦ ὁποίου ἔχω ἀνάγκην καὶ δὲν θέλω νὰ λυπηθῇ.

— Τὸ αἶσθημά σας εἶναι ἀξιεπαινον.

— Ἐχῶ ἀκόμη τοιαῦτα, κύριε.

— Κατόπιν ;

— Ἡ Σολάνζη, ἥτις εἶναι ὠραιοτάτη, ἔχει μητέρα Κορσικανήν. Αἱ δὲ Κορσικανὶ εἶναι ἐνίοτε ἐπικίνδυνοι, ὅταν τὰς βλάβῃ τις καὶ δὲν ἔχουσιν ἄδικον.

— Τίποτε ἄλλο ;

— Ἡ μικρὰ αὐτὴ θὰ νυμφευθῇ, ὡς λέγουσι, κάποιον Ρωμαῖον Τρεμὸρ ἀπὸ τὸ Σεβάν. Οἱ Τρεμὸρ εἶναι εὐποροὶ, πολὺ υπερήφανοι καὶ εὐερέθιστοι. Εἶναι ἀνωφελὲς νὰ τοὺς κάμῃς ἐχθρούς.

— Ὑποθέτω, ὅτι δὲν τρέμετε ἐνώπιον τῶν ἀγροτῶν αὐτῶν ;

— Ὅχι, βεβαίως. ἄλλ' ἐπιθυμῶ νὰ ζήσω ἐν εἰρήνῃ μὲ τοὺς γείτονάς μου. Ἡ ἀλώπηξ δὲν κυνηγᾷ εἰς τὴν φωλεάν της. Πολλάκις ἤκουσα νὰ τὸ λέγωσι. Σὲ εἰδοποίησα, Ὀλιβιέρε.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε.

Ὁ κόμης ἐκρότησε τοὺς δακτύλους τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ χειρὸς ποιῶν κίνημα θριάμβου.

— Εἶναι χαριτωμένη, πάππε μου, εἶπε, καὶ μὰ τὴν πίστιν μου ! ὁ πειρασμός εἶναι ἰσχυρός.

— Τοιοῦτος ἦμην εἰς τὴν ἡλικίαν του, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ γέρον, ὑψηλοφώνως δὲ καὶ μετ' αὐστηρότητος ἐπανέλαβεν :

— Σὲ εἰδοποίησα !

Ἡ τοιμάζοντο νὰ χωρισθῶσιν, ὅτε τὴν προσοχὴν αὐτῶν εἴλκυσε θόρυβος κυνῶν,

ὕλακτούντων εἰς πεντήκοντα βημάτων ἀπόστασιν ὑπὸ τὰς ἐκ μεγάλων δένδρων σειράς.

Οἱ κύνες δὲν ἀγαπῶσι τοὺς κακοενδεδυμένους ἀνθρώπους καί, ὡς λέγει ὁ Λαφονταίνος, τοὺς κρατοῦντας ράβδον καὶ ἐπαιτοῦντας.

Ἡ Ἀμώνη ἦν, ὡς εἶπομεν, ἡ προσωποποίηση τῆς πενίας.

Ἔστη ὑπὸ ἀρχαίαν πετέλεον θεωροῦσα τὸν πάππον καὶ τὸν ἑγγονον.

Ἦθελε νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸν κόμητα Ὀλιβιέρον μόνον καὶ ἐσκέπτετο ν' ἀπέλθῃ, ὅτε ἱπποκόμος τις ἐξελθὼν ἐκ τῶν σταύλων ἀνεγνώρισεν αὐτήν, συγχρόνως δὲ καὶ κύων τὴν ἠκολούθει ὕλακτων.

Μετὰ τρία λεπτά, ἀγέλη ὀλόκληρος κυνῶν κατεδίωκε τὴν δυστυχῆ Σιμώνην.

— Τί συμβαίνει ; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος.

Ἡ Σιμώνη προσήλθε, διωκομένη πάντοτε ὑπὸ τῶν κυνῶν.

Ἐβάδιζε τὴν κεφαλὴν ἔχουσα κεκλιμένην καὶ στηριζομένη ἐπὶ τῆς βακτηρίας της. Ἐφαίνετο δὲ τοσοῦτον ἀσθενής καὶ καταβεβλημένη, ὥστε θὰ τὴν ἐνόμιζέ τις τοῦλάχιστον ἐβδομηκοντούτιδα.

— Εἶμαι ἐγώ, κύριε μαρκήσιε, εἶπε διὰ θρηνώδους φωνῆς.

— Τί θέλεις ;

— Ὁ κύρ Βικέντιος Λαβράνς ἔκχευε καταγγελία τοῦ Σίμωνος, κύριε μαρκήσιε.

— Τὸ γνωρίζω. ἔχει δίκαιον. Αὐτὸς ὁ Σίμων εἶναι ἀδιόρθωτος.

— Δὲν λέγω ὄχι. ἀλλὰ ἂν μείνω μονάχη ἵστο σπῖτι τί θὰ γείνω ; Εὐσπλαχνισθῆτέ με. Ἡμουν μὲν φορὰ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς κυρίας κομῆσσης.

— Ἐπρεπε νὰ μείνης καλλίτερον, παρὰ νὰ νυμφευθῇς ἓνα ὄκηρον, ὁ ὁποῖος δὲν κάμνει ἄλλο ὅλον τὸ ἔτος, παρὰ νὰ λαθροθρῆ καὶ νὰ πωλῇ τὸ κυνήγιόν μου. Διάβολε ! Ἐφθασε τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ μὴ περαιτέρω. Μία δωδεκάς λύκων θὰ ἐπροξένει ὀλιγώτερον κακόν. Ὁ σύζυγός σου θὰ φυλακισθῇ.

— Ἀλλοίμονον !

— Θὰ σκλήρηνῃς εἰς τὸ ψαθῆ τῆς φυλακῆς. Ἄν μοῦ ἦτο δυνατὸν δὲν θὰ τὸν κατήγγελα εἰς τὸ δικαστήριον, ἀλλὰ θὰ τὸν ἐκρέμων μὲ καὶ καλῇ, διὰ νὰ τὸν μάθω νὰ ζῇ. Πήγαινε !

— Κύριε μαρκήσιε, συγχωρήσετέ με. Ὁ Σίμων εἶναι ἀρρωστος καὶ ἐκυνήγησε διὰ νὰ πληρώσῃ τὰ ἱατρικά.

— Κακῶς ἔπραξεν.

— Βέβαια.

— Ἄλλοτε κατεσκεύαζεν ἀμάξια, ἐπετάλωνα τοὺς ἵππους. Διατί νὰ μὴ ἐξακολουθήσῃ ; Εἶναι κακὸς ἀνθρώπος ! Ζῆτε μὲ τὴν κλοπὴν ! Φύγε !

— Κύριε !

— Ἀπαλλάξατέ με ἀπὸ αὐτῇ τὴν παληογυναῖκα, διέταξεν ὁ γέρον δύο οἰκέτας παρισταμένους ἐκεῖ.

— Ἀφῆσέ μας, εἶπεν ἡρεμώτερον ὁ Ὀλιβιέρος.

— Ἦλθα εἰς τὸν πύργον διὰ νὰ σὰς

φέρω καὶ τι ποῦ ἐχάσατε, κύριε, ὑπέλαβεν ἡ Σιμώνη ἀποτεινομένη πρὸς αὐτόν.

— Ποῦ;

— Εἰς τὸ Ἐλάφον-Πέραμα.

Ὁ μαρκήσιος ἠτένισεν ὑπόπτως τὸν ἑγγονόν του.

Ἡ Ἀμώνη ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου της τὸ χαρτοφυλάκιον, ὅπερ εὔρεν εἰς τὸ μαγειρεῖον τοῦ Φαρζεάς.

— Μοῦ φαίνεται πῶς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἀξίζει μιὰ χάρι.

— Ὅχι χάριν, εἶπε τραχέως ὁ γέρων.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἔλαβεν ἐκ τοῦ θυλακίου του δύο λουδοβίκεια, ἅτινα προσέφερεν εἰς τὴν πτωχὴν, ἥτις δὲν τὰ ἐδέχθη.

— Τὸ πρᾶγμα ἀξίζει περισσότερα, εἶπε, τὸ εἰξεύρετε.

Καί, μετὰ νεύματος τῶν ὀφθαλμῶν πολλὰ σημαίνοντος, προσέθηκε χαμηλῶνως, ὥστε μόνος ὁ Ὀλιβιέρος νὰ τὴν ἀκούσῃ:

— Ἐγὼ τὸ βρῆκα εἰς τὸ σπίτι τοῦ Φαρζεάς! Ἦμουν ἐκεῖ.

Ἐπίστευεν, ὅτι θὰ ἐκφοβίσῃ τὸν νεανίαν. Δὲν τὸ κατόρθωσεν ὅμως.

— Τότε, δὲν σοὶ δίδω περισσότερα τῶν εἰκοσι φράγκων, εἶπεν ἐκεῖνος μειδιῶν. Ἐμπρός, δός μοι τὸ χαρτοφυλάκιον.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Ἀμώνη. Τὸ κρατῶ καὶ θὰ γράψω τὴν σημερινὴν ἡμερομηνία.

— Κάμε ὅπως σοῦ ἀρέσει. Ἄλλ' εἰμαι καλός. Δέχεσαι τρία λουδοβίκεια;

— Ὅχι.

— Τέσσαρα;

— Ὅχι.

— Πέντε, ἢ κράτησέ το καὶ μὴ μᾶς ζαλιζῇς μὲ τὰς ἱερεμιάδας σου.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐστράφησαν ἴν' ἀπέλθωσιν.

Ἡ Σιμώνη ἐνόησεν, ὅτι οὐδὲν θὰ κατάρθου. Σκεφθεῖσα δὲ ὅτι τὸ χοῦμα ἐκεῖνο ἠδύνατο ν' ἀνακουφίσῃ τὸν σύζυγόν της ἀπεφάσισε νὰ τὸ δεχθῇ.

— Κύριε, εἶπε σπεύδουσα πλησίον τοῦ κόμητος, λάβετε τὸ πρᾶγμα σας. Καὶ ἀφοῦ δὲν ἔχετε εὐσπλαχνίαν διὰ μᾶς, θὰ λογαριασθῶμεν ἀργότερα.

— Ἐχομεν καὶ ἀπειλάς, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος ἀτενίζων αὐτὴν μετὰ καταφρονήσεως.

Ἡ Σιμώνη ἔτεινε τὴν χεῖρα.

Ὁ κόμης ἔρριψε τὰ πέντε λουδοβίκεια χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ αὐτήν.

— Ἐγὼ ἠθελα χάρι καὶ ὄχι χρήματα, ἐψιθύρισεν.

Ὁ γέρων μαρκήσιος μετὰ τοῦ Ὀλιβιέρου εἰσῆλθεν εἰς τὸν πύργον.

— Ἐμπρός, δεῖξέ μας τὴν ράχι σου, εἶπεν ἀποτόμως εἰς ἱπποκόμος μὲ τὸ δίκρανον ἐπ' ὤμου. Δὲν θὰ πάρῃς τίποτε ἔχεις πολὺ κακὴ φήμη. Φύγε. Τὰ κουρέλια σου κάμνουν κακὴ φιγούρα ἐδῶ.

Ἡ Ἀμώνη ἠνορθώθη.

Ἡτένισε δι' ἀγρίου βλέμματος τὸν πύργον, ὅστις τὴν κατέθλιβε διὰ τῆς ἐπιβλητικῆς αὐτοῦ προσόψεως.

Ἦθελε νὰ τὸν καταστρέψῃ δι' ἐνὸς κινήματος· ἀλλὰ τί κατ' αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ πράξῃ;

Ὑπῆκουσε ρίπτουσα εἰς τὴν πεπαλαιωμένην καὶ ἰσχυρὰν ἐκείνην κατοικίαν ἐν ἐκ τῶν βλεμμάτων ἐκείνων, ἅτινα πλήρῃ μίσους θέλουσι νὰ φονεύσωσιν, ἀλλὰ δὲν δύνανται.

Καὶ βραδέως πορευομένη διὰ τοῦ δάσους, διὰ μακρῶν ἐλιγμῶν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πενιχρὰν αὐτῆς καλύβην.

Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν στενοχωριῶν αὐτῆς τὸ ἐνστικτον τῆς λαθροθηρίας δὲν τὴν ἐγκατέλειπεν.

Ἐσπύδαζε βαδίζουσα τὰ ἔχνη τῶν λαγῶν καὶ τῶν δορκάδων ὡς καὶ τὰς κρύπτας, ἐν αἷς καταφεύγουσιν οἱ ἀγριοχοῖροι.

Ἐσκέπτετο τὸν σύζυγόν της, ὃν καὶ ἐν τῇ δυστυχίᾳ ἠγάπα περιπαθῶς. Ὑπελόγιζε τὴν ποινήν, εἰς ἣν οἱ δικασταὶ ἤθελον καταδικάσει αὐτόν, καὶ τὸν χρόνον, καθ' ὃν θὰ διετέλει κεχωρισμένη αὐτοῦ!

Κατὰ διαστήματα, ὑποπτευομένη μὴ ὁ Σίμων ἐπλανᾶτο ἐκεῖ που, ἐμμεῖτο τὴν κραυγὴν τοῦ κίρκου, τὴν βραδείαν καὶ πένθιμον ἐκείνην κραυγὴν τῶν ἀρπακτικῶν ὀρνέων, ἥτις προξενεῖ ρίγος εἰς τὸν πλανώμενον μόνον εἰς τὰ δάση.

Τοῦτο ἦτο σημεῖον συναντήσεως.

Ἄλλ' οὐδεμίαν ἐλάβανεν ἀπάντησιν. Ὅτε τέλος ἀφίκετο εἰς τὸ σιδηρουργεῖον—διότι οὕτως οἱ κάτοικοι ἐξηκολούθουν νὰ ὀνομάζωσι τὴν κατοικίαν τοῦ Σίμωνος—ἦν ἐβδόμη ἐσπερινὴ ὥρα.

Διῆλθε κεκυφῖτα τὸν χέρσον ἤδη καὶ πλήρῃ σχοίωνων καὶ σπάρτων περίβολον.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦν ἀποφράς καὶ ἐφοβεῖτο μὴ χειροτέρας μάθει εἰδήσεις εἰσερχομένη εἰς τὴν καλύβην της.

Ἐχει τις προαισθήματα.

Ὁ Σίμων ἐκάθητο ἀναμένων αὐτὴν ἐπὶ ἐδράνου, παρὰ τὴν ἐστίαν, εἰς ἣν ἔκαλον φρύγανα.

Ἐκράτει διὰ τῶν χειρῶν τὸ μέτωπον, στηρίζων τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν γονάτων.

Ἡ Ἀμώνη ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν.

— Τὸ σκότωσαν, εἶπεν.

Ὁ λαθροθηρὰς ἔκλινε τὴν κεφαλὴν.

— Τὸ βρῆκες;

— Ὅχι. Τὸ ῥριψαν εἰς μίαν τρύπαν ἵστο βράχο ποῦ δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ καταιβῇ.

— Τότε λοιπόν;...

— Βρῆκα τρίχες εἰς τὴν πέτρα.

— Ποῦ;

— Εἰς τὴν Πέτρα τοῦ Διαβόλου.

— Τὸ σκότωσαν! ἐγρύλλισεν ἡ Ἀμώνη καταπλαγεῖσα.

— Κακόμοιρο σκυλί μου! Δὲν θὰ τὸ πῖναν.

— Θὰ ἐσκότωναν καὶ μᾶς ἂν εἶχαν τὸ κουράγιο.

Ὁ Σίμων ἐσιώπησεν.

Ἐσκέπτετο μόνον τὸν καλόν του σύντροφον τοῦ κυνηγίου.

— Ὁ πυροβολισμὸς ποῦ ἤκουσα ὅταν ἔφευγα, ἐψιθύρισεν Ἡ δυστυχία ἔπεσε ἵστο κεφάλι μᾶς. Τίποτε πλέον!

— Μὴ ἀπελπίζεσαι, Σίμων! ὁ ἕνας καιρὸς περνᾷ, ὁ ἄλλος ἔρχεται! Ὑπομονή!

Λυσίκομος καὶ ἀπειλητικὴ ἔτεινε τὴν πυγμὴν ὀργίλως!

— Μὴ λόγια, εἶπεν ὁ πεταλωτής· εἶναι μερικὰ, ποῦ δὲν πρέπει νὰ λέγωνται.

— Κανεὶς δὲν μ' ἀκούει!

— Κάποιος ἔρχεται.

Καὶ ὄντως, βήματα ἠκούσθησαν εἰς τὸν περίβολον καὶ ἀνθρωπὸς τις ἐφάνη εἰς τὴν θύραν.

— Λοιπόν; τί συμβαίνει γείτονες; Φαίνεται πῶς δὲν εἰσθε τυχεροί!

[Ἐπεται συνέχεια].

* Κ.

Α. ΔΟΥΜΑ (ΓΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

Ὁλως φυσικῶς καὶ ἀνευ ἐντροπῆς τὴν ἠρώτησε δι' ὅ,τι ἡσθάνετο, αὕτη δὲ τὸ ἐξήγησεν εἰς αὐτόν.

Ἡ οἰκειότης τοῦ υἱοῦ καὶ τῆς μητρὸς ἠυξήθη ἐκ τῶν ἐκμυστηρέσεων τούτων, ὁ δὲ Ἐδμόνδος ἤρξατο ἀγκῶν τὴν κυρίαν Δεπερέ ὀλίγον, ὡς ἠγάπα ἀγνωστόν τινα γυναῖκα, ἥτις πρώτη θὰ ἔκαμνε τὴν καρδίαν του νὰ πάλῃ. Αὕτη πάλιν ἦτο ὑπερήφανος, διὰ τὴν καλλονὴν καὶ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τοῦ υἱοῦ της, αἰσθήματα καὶ καλλονὴν, ἅτινα ὤφειλεν εἰς αὐτήν· καὶ ὁ σπόρος ἐκεῖνος τοῦ γήινου ἔρωτος, ὁ πάντοτε ἐναπομένων ἐν τῷ βάθει τῆς γυναικός, ἀνέμιχθη μετὰ τῆς μητρικῆς στοργῆς της, χορηγῶν αὐτῇ νέον θέλητρον.

Οὕτως ὑπῆρχον ἡμέραι, καθ' ἃς θὰ ἐξελαμβάνετε τὴν μητέρα καὶ τὸν υἱόν ὡς γυναῖκα καὶ ἐραστὴν αὐτῆς· τοσαύτη ὑπῆρχε γλυκύτης, ἐμπιστοσύνη, στοργή, τρυφερότης ἐν ταῖς συνδιαλέξεσιν αὐτῶν.

Συχνάκις ὁ Ἐδμόνδος κατεκλίνετο πρὸ τῶν ποδῶν τῆς κυρίας Δεπερέ, τοὺς ὁποίους δὲν ἠδύνατο νὰ παραιτηθῇ θαυμάζων· στηρίζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν γονάτων της, συνωμίλει μετ' αὐτῆς ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας περὶ τῆς νεότητός του, ἀποτείνων αὐτῇ φιλοφρονήσεις, ὡς θὰ ἔκαμνε πρὸς ἐρωμένην του, κρατῶν τὰς χεῖράς της καὶ ἀσπαζόμενος αὐτήν. Ἀπῆρτησεν ὅπως ἡ μήτηρ του φανῇ εἰς τὸν κόσμον. Ὑπερηφάνετο δι' αὐτὴν καὶ τὴν ἐπεδείκνυνεν. Ἠσθάνετο τι πλέον τῆς ἀγάπης, ἡσθάνετο λατρείαν πρὸς τὴν κυρίαν Δεπερέ.

Οὕτως, ὡς ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ ὁ ἀναγνώστης, ὅτε ὁ Γουσταῦος ἤθελε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ πράξῃ τι, δὲν εἶχεν ἀλλ' ἢ νὰ τῷ εἴπῃ τὰς μαγικὰς ταύτας λέξεις:

— Τοῦτο θὰ ἐλύπει τὴν μητέρα σου.

Ἐπὶ μακρὸν ἡ ἀνάγκη αὕτη τοῦ ἀγαπᾶν ἐξεδηλώθη παρὰ τῷ Ἐδμόνδῳ μόνον δι' ὑπερβολικῆς εὐαισθησίας, καὶ τότε ἐπῆλθε αὐτῷ ἡ μήτηρ· ἀλλ' ἐπῆλθε στιγμὴ, καθ' ἣν ἐνόησεν, ὅτι ὑπῆρχον ἄλλαι γυναῖκες, παρ' ὧν ὤφειλε νὰ ζητήσῃ τὴν συμπλήρωσιν τῶν συγκινήσεων, ἃς ἔτι ἠγνόει.

1. Ἐν σελίδι 499, στήλῃ β', ἀνάγνωθι: Σαρτένην ἀντὶ Σαρδηνίας.